

צורה פתאום מאחור: „למי מסרת ידיעות ביטחוניות ב' לונדון?' וכן הלאה.

הם האשימו אותי בריגול, באירגון מעשייה בבלה, וכי העברת ידיעות ביטחוניות — שאותן אספתי, כביכול, מחיילות צה"ל עליידי כך שחירותי אחריהן — לגורמים עוינים בלונדון, ובאירגון תאים מחתרתיים בצה"ל. אחד הדברים שהכי הרגיו אותם, אולי בגלל שלא היו מובנים להם, היה: איך זה שלבחרו כמוני, אשר ידוע לכולם שהוא משתייך לאירגון פוליטי שמאלני? קיצוני, יש ידידים אישיים קרובים בצה"ל ובשירותי הביטחון. הם בשום אופן לא יכלו להבין שלבחרו צעיר יש גם חברים שאינם קשורים אליו פוליטית, בדיוק כמו לכל בחור אחר.

הם האשימו אותי בזיוף מיסמכי צה"ל. מצאו אצלי בבית שלוש תעודות פטור-משירות, שנשלחו לי עליידי השלישות הראשית. אני לא אחראי לטעויות שעושה השלישות, אבל בשבילם זו היתה ראייה שאני זייפתי תעודות. כשישבתי במעצר, קיבלו הורי הודעה מהשלי שות לבוא ולקבל שם משהו: זו היתה תעודת הפטור הרביעית במיספר.

אנשי הש"ב ראו, כנראה, יותר מדי סירטיבלשים זולים, וניסו להפעיל עלי שיטות-חקירה בדוקות, לדעתם. אני לא טיפוס סגור, עם חוקרי-המישטרה שיתפתי פעולה, וסיפרתי להם הכל על עצמי ועל כל מה שהכרתי. סיפרתי פרטים אינטימיים שאף אחד אחר לא היה מספר. אבל בחקירה הש"ב הרגשתי שאני נסגר, והייתי צריך לעי שות מאמצים גדולים כדי שאוכל לספר להם משהו. בכלל, כל עניין החקירה הפוליטית היה משונה בעיני. עוד לפני שנעצרתי חקר אותי ראש צוות-החקירה הקור דם, סגן-ניצב חנא חדאד, בנושא הזה. נתתי לו את רשימת כל חברי האירגון שלי, ופרטים על כל אחד מהם. הוא חקר את כולם באופן ממצה, וקבע פסקנית כי אין כל קשר בין הרצח לבין ההשתייכות הפוליטית שלי. מצורת החקירה של הש"ב הבנתי, כי מנסים כאן לקשור פוליטיקה בפרשת-רצח, כדי להכניס להיסטוריה של הי מינה עלילות-ים פוליטיות.

בלחץ העיתונות הוסר האיסוף מעל הפרשה, ואו חדל הש"ב לחקור אותי. מאותו רגע חזרה המישטרה. 15 הימים הראשונים של חקירת המישטרה כווננו לנושא אחד בלבד: החיים הפרטיים שלי, ובעיקר הצד המיני שלהם. על הרצח של רחל הלר לא נאמרה מילה. השי טה של המישטרה היתה אחת: לזרוק לי דברים, ברובם לא-נכונים אך עם קורטוב של אמת בהם, כדי לעורר את אמוני, ואו לסחוט ממני עובדות. אני מוכרח להודות שהם הצליחו בכך. הם היו מספרים לי: „רחל ומלי הו דיינו בכל הארץ. הן היו מופקרות. אנחנו נביא לך קבר לות מכל הארץ שהן היו מופקרות.“

מתוך מגמה לתאר תמונה אחרת, שחות שחורה, של שתי הבחורות האלו, נגררתי לדבר, וסיפרתי להם את כל אשר ידעתי.

ברית-קנס

לרצח

אחרי 15 הימים הראשונים של שינוי בצורת החקירה. הם הפסיקו לרשום כל מילה שאמרתי. החוקרים היו מגיעים אלי לשיחה, יושבים איתי כמה שעות, והולכים. אז הם אמרו לי: „יורם, החקירה שלך בעצם הסתיימה. יש לנו ראיות נסיבות רבות נגדך, ואנחנו לא צריכים יותר מזה. יש לנו תקדים של מישפט שנערך לבדואי אחד, אבודאוד שמו, שנאשם גם הוא ברציחת בחורה צעירה. הצלחנו להכניס אותו למאסר-עולם רק על-פי ראיות נסיבות, והוא יושב בכלא עד היום.“

או הגיע רגע מכריע בחקירה. המישטרה הציעה לי עסקה: שאני אודה באשמה, ואו הם יאשימו אותי ב- סעיף קל בלבד. הם הציעו לי להודות באשמת הרצח, ואו יאשימו אותי רק בחריגה: „תקבל 10 שנים, אולי אפילו רק חמש“ הם אמרו לי.

לרגע חשבתי להיענות להם. הסיוט הזה ששמו בית' מעצר, והחקירות שלהם גרמו לי לרצות — מה שהם בוודאי רצו שיקרה — לברוח מהכל, לשים קץ לכל הי עניין הזה. אבל לפתע נזכרתי עם מי יש לי עסק, ואמרתי לעצמי: „יורם, אתה לא רצחת את רחל, ואתה לא צריך להודות במה שלא עשית. אפילו אם קשה לך עכ- שיו, הם בוודאי מרמים אותך.“ ואו שאלתי אותם: „אפי שר להגיע לעיסקה שתהיה גם ברירת קנס?“ הם הבינו כי אני דוחה אותם, והפסיקו עם זה.

ניסיון נוסף בכיוון זה היה של המספק פלד, שחקר אותי, יום אחד הוא אמר לי: „יורם, יש אחו ניכר של אנשים הפסי-משפט היושבים בכלא.“

אולם עיקר ההפתעה היה באחד הביקורים שערך אצי לי צמרת. הוא אמר לי אז: „אתה סתם מתענה בבית' המעצר. תודה באשמה, ואו נעביר אותך לבית-סוהר מסוד דר. בית-סוהר זה לוקסוס. האוכל הרבה יותר טוב, יש טיולים מאורגנים, יש ספרים, תוכל ללמוד. למה לך להת- ענות בבית-המעצר?“

כל החקירה שהיתה אחרי 15 הימים הראשונים, שבהם חקרו את חיי-המין שלי, של רחל ושל מלי מיורחי, היתה רק נסיון להפעיל עלי לחץ פסיכולוגי, כדי שאשבר. חקרי רות מסוג זה יכולות להוציא אדם מדעתו. היה לי קשה מאד להזכיר לעצמי בכל פעם שאני בעצם חף-משפט. ולכן אסור לי להודות במה שלא עשיתי.

אחת הדוגמות לכך היא ההקלטה שנערכה של השיחה ביני לבין מלי מורחי, בעת שבאתי לבקר אותה בבית' המעצר. השיחה נמשכה 45 דקות, ואילו ההקלטה היתה רק בת 30 דקות. אבל לא זה מה שמפריע לי בהקלטה הו. המישטרה יכולה להחליט איהו קטע מההקלטה היא רוצה לפרסם. מה שמפריע לי זה הבישול, והפיברוק.

אחרי שקיבלתי את הנוסח של ההקלטה, ראיתי כי יש שם מישפטים שאף פעם לא אמרתי. לקחו מילה מכאן, מילה משם, חיברו אותן ביחד ויצרו מישפטים

אורלי יהל
„היא יודעת להאזין“

על-פי הזמנה. אני גם יכול להוכיח את זה. באותו מישפט עצמו יש גבהי קול שונים, ומכאן ברור שכל מישפט מורכב ממילים שאמרתי במישפטים שונים.

דליה חיממה

את הלב

אה מרגיז אותי, בגלל שמלי קשורה בעניין. בכלל, כל פרשת מלי היא ענומה ביותר. אחרי שהש' תחררתי ראיתי לעצמי חובה להתקשר עם מלי, שלי דעתי נפלה כאן קורבן. הבחורה הצעירה הזו ישבה 30 יום במעצר, נחקרה ארוכות והוכחה מכות-רצח. אני לא הוכיחתי. ייתכן שהם לא עשו זאת בגלל שאני נכה צה"ל, או מפני שראו שהעיתונות מתעניינת בי. אבל מלי הוכי תה. אני יודע את זה ממקור ראשון.

לא רצייתי להתקשר איתה ישירות, או שלחתי אליה שליחים, ידידים משותפים שלנו, והיא אמרה להם שהיא רוצה לפגוש אותי. כשהיה אצלי אורי גולדשטיין, הכתב של הטלוויזיה, הוא התקשר איתה, קבע פגישה וגם אני הייתי צריך לבוא. בערב הוא דיבר שוב עם ביתה של מלי, ואו אמר לו אחיה, עזרא מורחי, שמול לא בבית והיא לא מעוניינת לדבר.

אחרי-כך גודע לי שהופעל עליה לחץ של המישטרה, דרך דובר צה"ל אשר אסר עליה לדבר עם עיתונאים, בגלל פקודת מסכ"ל האוסרת על חיילים להתראיין ללא אישור דובר צה"ל.

גם דליה, אחותה של רחל הלר, היא בשבילי נקודת-אור בתוך כל הסיוט הנורא הזה. למרות שאחותה — שאותה היא אהבה מאד והיתה קשורה אליה — נרצחה, ולמרות שלדליה, כמו לשאר בני מישפחת הלר, היה קל מאד להאמין בזה שאני רצחתי את רחל, הרי דליה עמד דה בפרץ כל הזמן.

לילדה הזו היה מספיק שכל כדי לא לריב עם ההורים שלה בעניין שלי, ובכל הראיונות העיתונאיים שנתנה, היא מעולם לא האשימה אותי, ותמיד טענה, כי לדעתה אני חף משפט.

אחרי שהשתחררתי, קיבלתי מיכתב מדליה. המיכתב היה אומנם קרוע וניכר שטיפלו בו לפני ששמו אותו בתיבת-הדואר שלי, אבל מה שהיה כתוב בו חימם לי את הלב. דליה חזרה שוב על עמדתה שאני לא רצחתי את אחותה. דליה ידעה עדי-כמה חשוב לי שהיא תצליח בלימודיה. אני עזרתי לה הרבה בלימודים ובהכנת שיי עורים, לכן היא פירטה בפני את רשימת ציוניה והישי גיה, ואפילו החמיאה לי בציינה שמאו שאני לא מתראה איתה יותר, היא ירדה בלימודים.

דליה רצתה לפגוש אותי, היא אפילו נתנה לי הנחיות איך להתקשר איתה בטלפון, ומה להגיד להוריה אם הם יענו לטלפון. אבל אני החלטתי לא להתקשר איתה, ולנתק בינתיים כל מגע.

דליה היתה מעורבת בפרשת היומנים של רחל. המיש' טרה טענה כאילו אני הסתרתי דפים מהיומנים, ועשיתי עליהם צנזורה. האמת היא שרחל תמיד אמרה שהיא לא רוצה שהיומנים יפלו לידיים של ההורים שלה, ואחי רי שהיא נרצחה רצייתי למנוע שהיומנים יפלו בידי המישטרה ומשם יגיעו למישפחת הלר. ישר מההלווייה של רחל, בירושלים, נסעתי עם דליה לבן-שמן, שם היתה רחל כמה שבועות לפני שמתה. נסענו לשם כדי לנסות למצוא את היומנים של רחל. לא מצאנו אותם שם, ומיס-פר ימים אחרי-כך גילתה אותם דליה במגירה שהיתה תחת המיטה של רחל. אני הייתי באותו זמן בבית שלה. היא רמזה לי על זה. נתתי לא את מפתחות המכונית שלי, והיא ירדה ושמה את היומנים במכונית, העברתי את היומנים אל מול. אבל כעבור מיספר ימים, כשי המישטרה התחילה להתעניין במול, העברנו אותם אל דניאלה. חשבתי שהמישטרה לא תגיע לדניאלה, כאשר